

Събрали се единъ день селянитѣ, похортували си, посъвѣтвали се и рѣшили да го отучатъ — зло вече да не мисли и лошо де не говори.

Рѣшили селянитѣ да го очовѣчатъ.

Но какъ? — Съгласили се всички драговолно да му подарятъ по една крина жито отъ новия харманъ.

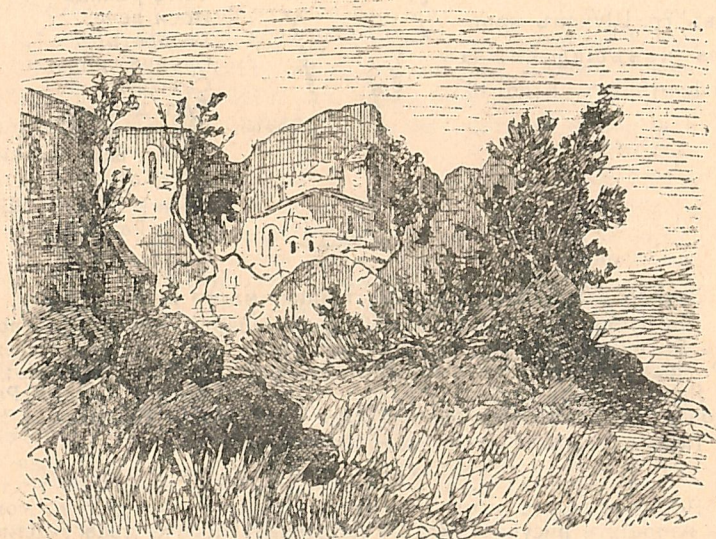
Отиватъ вкупомъ при злословеца и му казватъ: — Всички ще ти дадемъ по една крина жито отъ тазгодишния харманъ, само лошо вече никога да не говоришъ.

А той изведнѣжъ току изтърсилъ:

— Ами ако се не роди? . . .

— Бре човѣче, бре глупако, не намѣри ли друга приказка, не можа ли друго да кажешъ, ами и сега пакъ зло помисли, пакъ лоши думи изрече!? . . . Нахокали го се-лянитѣ и го оставили.

Виолинко.

Срѣдъ тѣзи канари, обрасли съ гора, се вижда замъкъ.
Тамъ живѣе великанъ. Намѣрете го!